

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τί χαρὰν θὰ ἡσθάνετο ὁ πολιτικός ἐπιστολογράφος μας **Ἀγγελάκος** ἐὰν ἤκουεν ὅπως ἡμεῖς ὅτι καὶ Κώστας ὁ ῥήτωρ ἐν ταῖς ἀγορεύσεσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ αἰτήματος τῆς ἡμέρας ἀναφέρει τὴν κατοχὴν τῆς Βόσνας καὶ Ἐρζεγοβίνας, ἥτοι τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Τρικούπη εἰς τὸ πρωτοχρονιάτικον ἄρθρον τῆς **Ὁρας** καὶ τοῦ συντάκτου τοῦ **Ἐμπορικοῦ Παρατηρητοῦ Πατρῶν**!

Ἐχασαν ἐπὶ τέλους καὶ αἱ λέξεις τὴν σημασίαν των. Τὸ **Ἐθνικὸν Πνεῦμα** μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι δύο τάγματα τοῦ πυροβολικοῦ διατάχθησαν νὰ ὤσιν ἔτοιμα πρὸς **ἐκστρατείας**! Αὕτη ἡ πομπώδης ἐκστρατεία εἶναι ἀπλὴ μεταστάθμευσις.

Τώρα, ἀν πράγματι διαταχθῇ ἐν τῷ μέλλοντι ὁ στρατὸς νὰ εἶναι ἔτοιμος πρὸς ἐκστρατείαν, ποῖαν λέξιν θὰ μεταχειρισθῇ τὸ **Ἐθνικὸν Πνεῦμα**; Δὲν εὐρίσκομεν ἄλλην ἢ τὴν ἐξῆς: «Τόσα τάγματα τοῦ πεζικοῦ διατάχθησαν νὰ ὤσιν ἔτοιμα πρὸς ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως». Τοῦθ' ὅπερ ἀπλούστατα θὰ σημαίνει ὅτι μεταβαίνουν εἰς Λαμίαν.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν περίεργον σύμπτωσιν ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν πέρυσιν ὁ κ. Τρικούπης ἐπισκέπτετο «ἐν θριάμβῳ» τὰς Πάτρας, βροχὴ κρομμυδοτσέφλων πρωτοφανῆς ἐξηκολούθει καθ' ὅλον τὸν θρίαμβον τοῦ τότε καὶ νῦν ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐφέτος ἄλλη βροχὴ—ζητωκραυγῶν—ἰμούσχευος τὸν μέγαν ἄνδρα τοῦ Κατακώλου.

Ζεύρετε δὲ ποῖος εἶναι ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεὸς τῶν δύο ἀντιθέτων βροχῶν;

Ὁ ἐκ Πατρῶν Βουλευτὴς κ. Γ. Ρούφος, ὅστις πέρυσι μὲν

ἤλπιζε τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος παρὰ τοῦ κ. Κουμουνδούρου ὡς ἐφέτος τὴν ὀνειρεύεται παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη.

Τὸ γνωρίζετε ὅλοι ὅτι αὕτη ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος κρύπτεται ἢ κατηραμένη ἐντὸς ἐνὸς ὑπουργικοῦ χαρτοφυλακίου.

Περίεργος θρίαμβος Κατακώλου εἶναι αὐτὸς ὁ θρίαμβος τοῦ κ. Τρικούπη.

Ἡ πολὺ κουτοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ νέοι συντάκται τῆς **Ὁρας** ἢ τοὺς ἄλλους θέλουν ν' ἀναδείξουν κουτούς. Ἀναγράφουν ὡς σπουδαῖον ἐπιχείρημα ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων των ὅτι ἡ μὲν ἀ' ἐπιθεώρησις τῶν δύο Κόσμων ἐκφράζει ἀμφισβολίας ἀν' οἱ κάτοικοι τῶν ὁμόρων ἐπαρχιῶν θέλουσι κερδίσει τι μεταπίπτοντες ἀπὸ τῶν Βένδων καὶ τῶν ἀγάδων εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν νομαρχῶν καὶ ἐπαρχῶν τοῦ κ. Κουμουνδούρου· ἄλλη δὲ πάλιν ἐφημερίς διστάζει νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀντάξιον τοῦ κόπου νὰ ἐνοχληθῇ ἡ Γαλλία ὅπως αὐξήθῃ ἀὸ ἀγρὸς τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου.

Οἱ μεγαλοφυεῖς νεοσύλλεκτοι τῆς **Ὁρας** ἐπίστευσαν ὅτι ἐὰν ἀντὶ τοῦ κ. Κουμουνδούρου πρωθυπουργὸς ἦτο ὁ ἀρχηγός των, ὁ γαλλικὸς ἄστρος θὰ ἐσέβετο τὸν κ. Κωλοκούδαρον καὶ δὲν θὰ ἐξωμοίου τοῦ; Ἐπαρχοὺς μας πρὸς τοὺς Τούρκους ἀγάδες ἢ θὰ ἐκήρυττεν ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐνοχληθῇ ἡ Γαλλία σὲπως αὐξήθῃ ὁ ἀγρὸς τοῦ κ. Λομβάρδου.

Τί κουτοὶ!

Οἱ διάβολοι τοῦ Μίλτωνος ἠναγκάζοντο νὰ γίνωνται πυγμαῖοι διὰ νὰ δύνανται νὰ διολισθαίνουν εἰς τὸ Πανδαί-

ΕΝ ΤΗ ΕΡΥΘΡΑ

Η ΔΖΕΛΔΑ.

Ἐντὸς στασιδίου σκοτεινῆς καὶ ὑγρᾶς ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου εὐρισκόμην· οἱ χριστιανοὶ εἰσέρχοντο σιωπηλοὶ, ἤναπτον κηρίον, προσεκύνουν μεγάλην ἀμαυρὰν εἰκόνα καὶ ἐλάμβανον μίαν θέσιν εἰς ἣν ἐστηλοῦντο ὡς ἀγάλματα. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει καὶ ὅλοι ἀνέμενον τὸν Δεσπότην, ὅστις ἤργει νὰ ἔλθῃ, ἐπεὶ δὲ ἡδιαθέτει, μὴ δυνηθεὶς νὰ χωνεύσῃ τὰ παχέα τοῦ Κερατίου γομφάρια τὰ ὅποια τῷ προσέφερον ἐπαρχιώτης ἀμνός του, ἐπικαλούμενος τὰς εὐλογίας του. Γραῖδια τινα φρεσφόρα ὕψωνον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν θόλον τῆς Ἐκκλησίας ὡς εἰ ἀνέμενον τὴν χάριν τοῦ κυρίου νὰ πέσῃ ὡς χρυσὸς, λυπούμεναι διότι ὁ κύριος αὐτῶν δὲν ἦτο συνάμα καὶ Ζεὺς, ὥστε νὰ λάβωσιν ὕψος Δανάης καὶ αὐταί. Ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ ἠκούσθη λεπτός ψιθυρισμός ὁ Δεσπότης ἐρχεται καὶ ἐν τῷ ἅμα οἱ ἱερεῖς ἐνεδύθησαν, οἱ πολυέλαιοι ἠνάφθησαν, ὁ μικρὸς ἤχος τῶν κουδουνίων τοῦ Δεσπότητος ἠκούσθη καὶ ἔμυτος ρυθμικὴ συμφωνία ἤρξατο ψάλλουσα ὅλα τῆς λειτουργίας τὰ ἱερά. Ὄταν ἔφθασεν ἡ σειρὰ τοῦ δοξαστικοῦ ὁ δεξιὸς

ψάλτης ἔβηξεν ἡχηρῶς, ἀπεμυτώθη ἡχηρότερον, ἐσείσθη καὶ ἐλυγίσθη ὡς κεράτσα ἐκτεθειμένη δι' ὑπανδρείαν, καὶ σχηματίσας κλαρινέτον τὴν ῥίνα του καὶ φουσητῆρα τὸ στόμα του ἐψάλλον εἰς ἤχον Βον τὸ ἀ' Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τῆς ἡἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· ἐκεῖ Μωϋσῆς ἠδιαίρετης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπέρτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχοις Ἰσραὴλ, νῦν ἡδὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπὼρος ἡ παρθένος· ἡ θάάά-ηλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἐγένειεν ἀάάατος.... ἡ ἄ α α... καὶ διὰ μιᾶς οἱ θόλοι τοῦ οὐρανοῦ ἐσχίσθησαν, ὁ Δεσπότης ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος, ὁ ψάλτης ἐβουβάθη, οἱ ἱερεῖς ἀνεμίχθησαν πυρὶ, οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἤρχισαν νὰ σταυροκοπῶνται καὶ ἐγὼ... ἐξύπνησα!..

Νὰ παρ' ἡ εὐχή! ἔβλεπον ὄνειρον τὸ ὅποιον ἔγεινε Ῥοῦ-δης τῆς ποιήσεως τοῦ δοξαστικοῦ· ἐπεὶ δὲ ἐγὼ διέβαινον ἀκριβῶς τὴν Ἐρυθρὰν, ἐνῷ ἡ ποιήσις τοῦ δοξαστικοῦ καὶ καλὰ καὶ σώνει θέλει νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι αὕτη «μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἐγένειεν ἄβατος». Καλὰ· διὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἄβατος, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ τοὺς γόνους τῶν ναυστάθμων τῆς Εὐρώπης, οἱ ὅποιοι δὲν καλοῦνται Αἰγύπτιοι, ἀλλ' ἀτμόπλοια, πυρσκάφα καὶ ἰστιοφόρα...

μόνιον. Οί νέοι συντάκται τῆς Ὁρας διὰ νὰ γίνουν δεκτοὶ εἰς τὰς στήλας τῆς δὲν ἀναγκάζονται νὰ γίνουν εἰμῆ ἀνόντοι. Καὶ οἱ δύο ἐπιλοδόξησαν νὰ ὑπερακοντίσουν τὰς μωρίας τοῦ παλίμπαϊδος ἁγίου Ἰλαρίωνος (Saint-Hilaire).

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας ἐζήτησε νὰ παραστήσῃ διὰ τῶν τριῶν ἐγκυκλίων του ὅτι ὁ ἐλληνοτουρκικὸς πόλεμος θὰ ἦναπτε εὐρωπαϊκὴν πυρκαϊάν.

Οἱ κανδυλανάπται τῆς Ὁρας τῶδεσαν κόμπο καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ κ. Κουμουνοῦρου διότι δὲν ἐκμεταλλεύεται τὴν θέσιν αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος, ἣν ὁ μὲν παραβάλλει ἀπρὸς ἄνθρωπον πάλλοντα ἀνημμένην δάδα ἐπὶ φοβεραῖς συσσωρεύσεως ἐκρηκτικῆς ὕλης, ὁ δὲ ἀπρὸς Αἰόλον κρατοῦντα τὸν ἀσκὸν φοβεροῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ διότι δὲν ὑπαγορεύει τοὺς ὅρους του εἰς τὰς δυνάμεις!

Τί ξυπνοί!

Ἄν τὰ ἰδῇ αὐτὰ ὁ ἅγιος Ἰλαρίων θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι εἰπέ ποτε ὁ εὐφυῆς συμπολίτης του Ῥιζάρου: «Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ μὴ ἀνοησία χωρὶς νὰ φωνάξουνε: Κλέφτης!»

Ὁ Σιαμφὼρ διηγεῖται ὅτι ἠθέλησέ ποτε νὰ γράψῃ ἐγκώμιον Κορνηλίου καὶ Ῥακίνα· ἀλλὰ καθὼ ἐξυπνος ἄνθρωπος λέγει ἐπιτοίμησε νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις: Ὁ εἰς ὠρομάζετο Ἰωάννη Ῥακίνας, ὁ ἄλλος Πέτρος Κορνήλιος.

Τοὺς ποιοῦντας διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο ἀρχιπολιτευομένων μας καὶ νομίζοντας ὅτι ὅτι δὲν κάμνει δ.εἰς θὰ καλεῖται Ἀλέξανδρος Κουμουνοῦρος καὶ ὁ ἄλλος Χαρίλαος Τρικούπης.

Ἡ ἐντύπωσις ἣν γεννᾷ τὸ ὄνομα τοῦ Saint-Hilaire εἶναι Sancta hilaritas.

Δύο χαρακτηρισμοὶ ἐκ τοῦ δήμου περὶ τῆς ἐν Πειραιεὶ ὑποδοχῆς τοῦ κ. Τρικούπης τὰ λέγουν ὅλα.

Ὁ εἰς ἔλεγε:

— Βρὲ Κωνσταντῇ, κρυοτὴ καὶ παρότη.

Καὶ ὁ ἄλλος:

— Μπουνάτσα, Θανάση μου, μπουνάτσα.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀναμένοντας εἰς τοῦ Τσελέπη ἵνα ὑποδεχῶσι τὸν ἐκ τοῦ θριάμβου του ἐπανερχόμενον αἰετοχὸν ἄνδρα τοῦ Κατακώλου μᾶς ἔκαμαν τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων ἐχόντων ἀνοικτὴν τὴν παλάμην καὶ τοῦ μὲν ζητούντος χαρτοφυλάκιον, τοῦ ἄλλου θέσιν, τοῦ τρίτου σύμβαιον καὶ τοῦ τετάρτου προξενεῖον.

Τί Τσελεπήδες!

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Δύο φίλοι ἦσαν οἰκειότατοι τῆς οἰκογενείας Τ.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μίαν ἐσπέραν ἀπεπειράθη ἀποπλάνησιν τῆς συζύγου τοῦ κ. Τ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Τ. τὴν ἐμάνθανε καὶ ἐσπευδε νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν ἕτερον τῶν φίλων τὴν ἀπορίαν του διὰ τὸ τὸλμημα ἐκ μέρους τοιοῦτου φίλου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγάπα τὸν τὸν φίλον σου μὲ τὸ ἐλάττωμά του.

Ἐρυθρά! ἄρετὰ βλάκες ἦσαν οἱ ἀνάδοχοι τῶν θαλασσῶν. Νὰ σὲ λέγουν ἔξαφνα: Ἡ Μαύρη θάλασσα, ἡ Ἐρυθρά θάλασσα, ἡ Κίτρινη θάλασσα, χωρὶς οὔτε ἡ πρώτη νὰ παρήγαγε ποτὲ μελάνην, οὔτε ἡ δευτέρα νὰ ἦναι αἱματόχρους, οὔτε τῆς τρίτης τὸ ὕδωρ πηγνύμενον νὰ μεταβάλλεται εἰς χρυσίον· ἐνῷ καὶ αἱ τρεῖς παράγουσιν ἐξαιρετον ἄλας ὅπως ὅλαι αἱ θάλασσαι· εἶναι τὸ ἴδιον ὥς νὰ διήρουν οἱ ἀστρονόμοι τὸν οὐρανὸν εἰς Μαῦρον οὐρανὸν, Κίτρινον οὐρανὸν καὶ Ἐρυθρὸν οὐρανὸν, ἐνῷ ὁ οὐρανὸς εἶναι καὶ θὰ ἦναι παντοῦ καὶ πάντοτε, γλαυκὸς καὶ κυανοῦς· καὶ ἅμα ὁ οὐρανὸς εἶναι κυανοῦς καὶ ἡ θάλασσα θὰ ἦναι κυανῇ, διότι ὥς ἀγαθὸν καὶ διαυγὲς κάτοπτρον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ δεῖξῃ τὸ χεῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ καταβολῆς τῆς φύσεως, δὲν ἐχόρτασεν αὐταρέσκως εἰς τὸν καθρέπτην του θαυμάζων τὰ κάλλη του. Ἐνίοτε ὁ οὐρανὸς οὗτος κατηφεῖ καὶ εἰς τὸ μέτωπόν του βλέπει μαῦρα σύννεφα ὥς ἐξπλεχα μαλλιά καὶ τὰ μάτια του θαμβόνοῦν (à la Parascho) καὶ ἡ ὄψις του ἀπὸ γαλανῆς καὶ γλυκείας γίνεται μαύρη σὰν Κόλασις—ὁμοιάζει δηλ. ταῖς εὐμορφαῖς ἐκείναις αἵτινες ἀγριεύουν καὶ κατσουφιάζουν, διότι δὲν τὰς ὑπῆγεν ὁ σύζυγος εἰς τὸ θέατρον, ἢ ταῖς ἀρνείται τὸ τάδε μεταξωτὸν—τότε ἡξεύρετε τί κάμνει ἡ θάλασσα; Ὅτι κάμνει ὁ καθρέπτης ὅταν σταθῇ ἀπέναντί του ἡ ὠραία θυμωμένη. Ὁ καθρέπτης πιστότατα δεικνύει πρόσωπον μαινάδος ἢ Μηδείας,

ἡ θάλασσα ἀπὸ μέρους τῆς φουσκώνει κυματώδη σύννεφα, ἀγριεύει, ἐξεγείρεται, καὶ τότε μόνον καταπραΰνεται ὅταν ὁ δεσποτικὸς οὐρανὸς χορτάσας ἀπὸ θυμὸν, αἰθριᾶ, γαληνῆ καὶ ἡρεμεῖ. Ὡστε μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν οἱ Γεωγράφοι μετὰ τὰς βαπτιστικὰς τῶν τὰς ἐρυθρᾶς, τὰς κιτρίνας καὶ τὰς μαύρας, αἱ θάλασσαι ὅλων τῶν μερῶν εἶναι ὅμοιαι τὸ χεῶμα, ὅπως οἱ οὐρανοὶ ὅλων τῶν τόπων εἶναι ἀπαράλλακτοι.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν κυανῇ ταύτην Ἐρυθρὰν δὲν ἐβλεπον παρ' αὐτὴν καὶ τὸν οὐρανόν. Ὅταν τέλος πάντων διέκρινα ἀπεράντους ἀμμόδεις ἐρήμους μέ τινας λόφους φέροντας εἰς τὰς κορυφὰς τῶν νεφέλας καὶ εἰς ἕν μέρος ἐπὶ τῆς παραθαλασσίας ἄμμου ἐν παμμέγεθες λευκὸν ὄστρεϊδιον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζες ὅτι ἐξέδρασεν ἡ θάλασσα καὶ τὸ ὁποῖον ὥς ἐκ θαύματος ὅσον τὸ ἐπλησίαζες μετεσχηματίζετο, ἐμεγάλωνεν, ἡλλοιοῦτο, διεστέλλετο, συνεστέλλετο καὶ ἐπὶ τέλους μετεμορφώθη εἰς πόλιν ἱστορικὴν διὰ τοὺς Ἀραβας καὶ ἁγίαν διὰ τοὺς Μωαμεθανούς, καλουμένην **Δζέδδαν**.

Οὐδεμίαν ἐτυμολογίαν εὕρισκω εἰς τὸ **Δζέδδα**. Τὴν ἀπορίαν μου ταύτην θὰ λύσῃ ἡ ἱαπαρηγόπουλος ὁ ἱστορικὸς, ὁ ἔχων σ... με Ἀραπίνας σχέσεις· ὅσον διὰ